

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

โรคพระ-โรคชาวบ้าน

เราเบื่อจะตายละครกรรมฐานยุงนั้นยุงนี้ หัวใจไม่ดู หาเกาแต่ที่ไม่คันยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน หมาขี้เรื้อนมันเกาที่คันนะ คันตรงไหนมันเกาตรงนั้น อันนี้เกาตะไปเลยมันเป็นอาจารย์หมาขี้เรื้อน หมาขี้เรื้อนสู้ไม่ได้ เดียวนี้มันถือเรื่องวัตถุการก่อสร้างนะเป็นศาสนา ไม่ได้ถือข้อปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา มรรคผลนิพพาน เป็นศาสนานะ ถือเรื่องการก่อสร้างนี้ ไปไหนถ้าไม่สร้าง อยู่ไม่ได้ พระเป็นหมาขี้เรื้อนไปหมด มีที่ไหนในตำราเราก็เรียนมาเหมือนกันอยากคุยสักหน่อย วะ นี่ก็เป็นมหานี้ คุยสักหน่อยซิเวลาคุย ใครไม่ต้องมาตั้งให้คุยก็คุยได้เป็นไรไปวะ

เรียนมาเหมือนกันนี่ เอาแบบเอาฉบับพระพุทธเจ้ามาแสดงให้เห็น ดูซิไม่ใช่คุย เพราะฉะนั้นใครจึงมาคันไม่ได้ คันซิถ้าอยากหน้าผากแตกนะ คัมภีร์ตีหน้าผากเอาว่าไง นี่ว่าไง คัมภีร์ว่าไง มีตั้งแต่เรื่องการก่อสร้างขึงไปหมดนะ ศาสนากวนบ้านกวนเมือง เอาทะเลเอา ลิบเอาทำแล้วแต่จะเจอ เจอหน้ากันอาตมากำลังสร้างนั้น อาตมากำลังสร้างนี้ ยังขาดอยู่เท่านั้น ยังขาดอยู่เท่านั้น พระกับโยมเลยเข้ากันไม่ได้ มันเป็นบ่อนที่กัดต่บเขา จะว่า ปุณฺณกุเขตต์ โลกสุส เป็นเนื่อนาบุญของโลกให้ชุ่มเย็นได้ยังไงเมื่อเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นปอบกินต่บกินปอด เขาละซิ

เบื่อจะตายแล้วนะเดี๋ยวนี้ ไปที่ไหนเหมือนกันนะมีแต่เรื่องการก่อสร้าง เอาเป็นศาสนา เอาเป็นเนื้อเป็นหนัง ทั้ง ๆ ที่ไม่มีในตำรานั้น มีพอบอยู่พอบอาศัยเท่านั้น รุกขมูลเสนาสน์ ๆ ว่าไง เป็นหอปราสาทราชมณฑลเชียรหรือ รุกขมูลก็รมไม้ ในถ้ำ เจื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ท่านบอกไว้อย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้บอกว่าทำให้หรุ ๆ หรา ๆ ให้โบสถ์หลังหักกิโยนหลังหนึ่ง ๆ วิหารก็ให้มันได้สัก ๑๐ กิโล ท่านไม่ได้สอนว่าอย่างนั้นนี่ แต่เดี๋ยวนี้มันเก่งกว่าครูละซิดูไม่ได้ เรียนมาเหมือนกันมันเห็นเหมือนกันนี่นะ มาโกหกลูกตากันได้หรือ ถ้าไม่เห็นค่อยยังชั่วซิ เรียนมาเหมือนกัน

ภิกษุทั้งหลาย ๆ มีแต่ไล่เข้าป่าทั้งนั้นนะ ไม่ได้เคยพูดถึงเรื่องการก่อสร้างนี้ ไม่มี มีแต่ไล่เข้าป่าเข้าเขา เป็นยังงใจจิต ภาวนาเป็นยังงใจไล่เข้าตรงนั้นเลย ไม่ว่าคัมภีร์ไหนขึ้นภิกษุทั้งหลายแล้วเอาอย่างนี้ทั้งนั้น

จะมีปรากฏบ้างก็บุพพารามที่นางวิสาขาสร้างศาลาหลังหนึ่ง นั่นก็เป็นพวกนายช่างเขา มาเกี่ยวข้อง พระไม่ได้เกี่ยวข้อง ท่านรับสั่งให้พระโมคคัลลันเป็นคนคอยดูแลนะเขา นอกนั้นท่านไม่ให้มาเกี่ยวข้องนี่นะ พระโมคคัลลันท่านก็เป็นพระอรหันต์นี่ท่านจะเสียหายที่ตรงไหน พระพุทธเจ้ารับสั่งให้มาดูแลงานเขา คอยแนะเขา มีพระโมคคัลลันเท่านั้น นอกนั้นไม่

เคยปรากฏในคัมภีร์ว่าองค์ไหนมาอยู่ ๆ ไม่มี มีเท่านั้นนอกนั้นไม่มี มีแต่ไล่เข้าป่าเข้าเขา สอนให้ภาวนา ๆ ทั้งนั้น ไม่ได้สอนให้เกานั้นนะเกานี้ะ คันตรงนั้นเกาตรงนั้น คันตรงนี้ให้ไปเกาตรงโน้น คันตรงโน้นให้ไปเกาตรงนี้ มันคันทวีปเอเชียให้ไปเกาทวีปยุโรปนะ ท่านไม่ได้บอกอย่างนั้นนี่นะ

เดี๋ยวนี้มันเป็นอย่างนั้นซี ศาสนามันถึงเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เอาศาสนาเป็นโล่บังหน้าหากินนี้ยุ่งไปหมดเดี๋ยวนี้ะ ศาสนานี้เป็นแหล่งสินค้าได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะอะไร ๆ ออกจากศาสนานี้มากนะ อะไร ๆ ก็ศาสนา อะไร ๆ ก็ศาสนาเป็นโล่บังหน้าขายกันกันแหลก นี่ละกิเลสตีตลาดดูเอาซิ จะให้ว้ายังไงอีก มันตีตลาดก็ตืออย่างนี้แล้ว ไปไหนมีแต่กิเลสตีตลาดนั่นแหละ เรื่องอรรถเรื่องธรรมว่ามีงาน งานก็งานกิเลสตีตลาดนั่นเองจะเป็นอะไรไป ถ้างานศีลงานธรรมจะไม่มียุ่ง มีอะไรว้ากกันไปตามเรื่องตามราวเสร็จแล้วเลิก ไม่ยุ่งยามไม่วุ่นวาย นี่ยุ่งยามวุ่นวาย อึ้งดูไม่ได้นะไปวัดไหนก็ดี มันเบื่อจะตายแล้วนี่ ถ้าได้คลุกคลีตีโมงยุ่งเหยิงกับญาติกับโยมแล้วดีนะ เจริญพร ๆ แล้วดี มันเป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ ศาสนาไม่มีเหลือแหละ

นี่ก็ไปสร้างวัดที่ตรงไหนเราก็ได้เดือนอยู่ตลอด เดี่ยวจะเป็นโรงงานขึ้นนะ ๆ ไม่ว่าที่ตรงไหน เขามาถวายที่เรื่อย มากต่อมากนะเวลานี้ถวายที่ โนนเมืองกาญจน์ก็มี ที่ไทรโยคเขาก็มาถวาย ที่ปราจีนฯ ที่เชียงใหม่ เชียงราย ที่ไหนหลายแห่งแต่เรารับไม่ได้ รับแล้วก็พระองค์สำคัญมากนี่นะที่จะไปอยู่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ พระมีที่ไหนเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ไม่ใช่จะสร้างสุมี่สุมี่ห้ำสร้างจะไปอย่างนั้น ทำอะไรแบบตะไปทำไม่ได้ ต้องมีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์เป็นเครื่องยืนยันรับรองมันถึงเป็นธรรมของพระพุทธเจ้าได้

อยู่อย่างลูกศิษย์ตาคดมันอยู่ไม่ได้หรอก ร่มไม้ชายคามีหญ้าสามต้นเท่านั้นอยู่ได้แล้วสบายแล้ว แต่ภาวนานี้ส่ง่าอยู่ตลอดภายในจิต อย่างนั้นซิลูกศิษย์ตาคด ไปไหนผ้าชีริ้วห่อทอง ๆ เจ้าของชุ่มเย็นไปไหนก็ชุ่มเย็นไปหมด โลกเห็นก็งามตางามใจระลึกไว้ไม่ได้ลิ้ม ผากเป็นผากตายกับพระประเภทนั้น นั่นละท่านเรียกว่า ปุญญกุเขตต์ โลกสุส ไม่ใช่เป็นปอบของโลกของบ้านของเมือง นี่ไปที่ไหนมีแต่ปอบกินบ้านกินเมืองเรื่อย ๆ สร้างไม่มีเมืองพอ ไม่ได้สร้างอยู่ไม่ได้มันคั่นมันอยากเกาเพื่อแก้รำคาญ ความจริงมันเพิ่มรำคาญ ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้เข้าอีกหนักเข้าอีก ตัวไหนตัวมันติด นั่นตรงนั้นพระพุทธเจ้าท่านสอน มันติดอยู่ตรงไหนมันดินอยู่ตรงไหน ฟาดลงตรงนั้น มันดินอยู่ที่หัวใจนั่นแหละ ฟาดลงที่หัวใจตัวนี้ตายฉิบหายลงไปแล้วไม่มีอะไรติด แสนสบายล้านสบาย

คนนั้นถวายคนนี้ถวายจะไปสร้างสุมี่สุมี่ห้ำมันทำไม่ได้นะนี่ พระที่จะไปอยู่ต้องเป็นพระมีหลักมีเกณฑ์ ไปอยู่สุมี่สุมี่ห้ำก็จะ เจริญพร โยม เจริญพร อาตมากำลังสร้างวัดใหม่ขึ้นละซิ ให้ยุ่งไปหมดแหละ มันเลอะไปหมดแล้วยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่หรือเวลานี้ มันจนจะดูไม่ได้แล้วอี่แร้งอี่กามันมากินจนกินไม่หวาดไม่ไหว ไม่ทราบจะกินต่บใครต่อบใคร มันตายทั้งเป็น

ๆ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เด็กก็ไปแบบเด็กนะ เลอะไปแบบเด็ก ผู้ใหญ่ก็ไปแบบผู้ใหญ่ ต่างคนต่างเลอะต่างคนต่างสร้างความเลวยุ่งไปหมดนะ

โรงรำโรงเรียนก็เป็นสถานที่มั่วสุมเกาะกันเป็นแถวแหละเดี๋ยวนี้ หญิงกับชาย ๆ ไปจับกันเป็นคู่ ๆ แล้วยะ ยังไม่ถึงไหนมีลูกอยู่ในโรงเรียนแล้วเดี๋ยวนี้ มีหรือไม่มีหรือหลงตาหาเรื่องอุทริ นักเรียนไปเรียนหนังสือมีลูกอยู่ตามโรงรำโรงเรียนแล้วนะเวลานี้ เราหาเรื่องอุทริเหวความจริงมันมีอย่างนั้นนี่ ก็เพราะความเลอะเทอะนะซี ความขายก่อนซื้อ ความไม่มีฝั่งมีฝาคความใจงายนั้นเอง ขายตะขายได้เงินไม่ได้เงินก็ตาม ขายมันตะไปเลย เดี่ยวนี้มันเสียจนขนาดนั้นนะ หากศักดิ์ศรีดีงามไม่ได้มนุษย์เราทั้งหญิงทั้งชายเวลานี้ เลอะไปหมด

เรียนหนังสือก็เรียนมาเพื่อมั่วสุมนี่ละ เพื่อเป็นวิชามั่วสุม เพื่อเป็นวิชาความเลวทรามหาวิชาประดับบ้านประดับเมืองจะไม่มีแล้วเวลานี้ มีแต่ความเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เด็กนักเรียนทั้งหลายพากันจำเอานะ มาศึกษาอบรมให้ดูบ้างพระท่านทำยังไง ไปทำเลอะ ๆ เทอะ ๆ ตลอดเวลาใช้ไม่ได้นะ ครูอกจะแตกแล้วผู้แนะนำสั่งสอนก็ดี เพราะลูกศิษย์มันเลอะเทอะนั่นซีไม่ทราบจะมองใครต่อมองใครดูใครสอนใคร ถ้าวาง ๆ บ้างก็ว่าอาจารย์นี้ดู ไร้วัวไม่เป็นตาสะแตกไม่เห็นพูดบ้าง ว่าตรงนั้นบ้างซิดตรงที่ไม่เป็นน้ำสะแตก ขายก่อนซื้อก็เต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ ไปที่ไหนมันไปหาโรงรำโรงเรียนที่ไหน มันไปหาแต่ไอ้หนูมอ้อสาวนั่นแล้วยุ่งกันไปหมด

นี่ละโรคระคะตัมหมันออกหน้าออกตา เพราะมีสิ่งทำลายมากต่อมากเวลานี้ หนึ่งไปวิดิโอไป ไม่ทราบก็ประเภทที่จะทำให้ฉิบหายวายปวง ของดิบของดีมันไม่เอามาใช้เพราะจิตใจมันเลว หาของดีมาใช้ไม่ได้ ต้องเอาของเลว ๆ มาประดับกันกับความชั่วช้าลามกของเจ้าของ เพราะฉะนั้นมันถึงเลวไปหมด มองดูที่ไหนมองดูไม่ได้แล้ว พูดกันหาเหตุผลไม่ได้คอยจะกัดกันยิ่งกว่าหมาเดี๋ยวนี้เป็นอย่างนั้นนะ มองหน้ากันก็ไม่ได้ ตามีก็จะไม่ให้มองกันเหว หน้าไม่ให้มองเหว มองหน้ากันก็ไม่ได้กัดกันแล้ว จึงเลวยิ่งกว่าหมา

นี่ละจิตใจที่มันต่ำทรามมากแล้วมันเป็นอย่างนั้นละ มีแต่ความเลวทรามแสดงออกความดีจะแสดงให้เห็นที่ระลึก เป็นที่สนิทติดใจต่อกันนี่ไม่มี มีแต่ความเลวร้ายทั้งหลายนั้นแหละแสดงออกเวลานี้ ไปที่ไหนก็เป็นไปหมดละนะ เพราะโรคอันนี้มันเป็นโรคระบาดมันสาตกระจายไปทั่วบ้านทั่วเมือง โรคหมาเดือน ๙ นี้ หมาเดือน ๑๒ นี่ละหมาตวันนี้นันกัดเก่งนะ

โรคอันนี้โรครุนแรงใครมาผ่านหน้าไม่ได้กัดแหลกเลย นี่พลิกสันเป็นคมพลิกคมเป็นสันคือโรคระคะตัมหมัน เป็นโรคที่รุนแรงมากที่สุด ปกติมันก็แสดงให้เห็นความรุนแรงอยู่แล้วให้ปฏิบัติภายในจิตใจซึ่งจะให้เห็นความรุนแรงของมันว่าเป็นยังไง ไม่ปฏิบัติยังไม่รู้ต้นเหตุของมันว่ารุนแรงมาจากไหน ออกมาจากหัวใจ ดูหัวใจมันก็รู้นะซี มันจะออกกึ่งก้านสาขาแตกไป ๕ ทวีปก็รู้หมดเพราะรู้ต้นมันแล้วนี่ กระตุกต้นมันที่เดียวกระเทือนไปหมดเลย รู้ต้นมันเสียอย่างเดียวเท่านั้น

ชาวบ้านก็เลอะไปแบบหนึ่ง พระก็เลอะไปแบบหนึ่ง ทางบ้านทางวัดเลอะไปคนละแบบ ๆ ผลสุดท้ายเรียกว่าเรื่องความลุ่มจมเหมือนกันหมดแหละ มันทุเรศนะเวลานี้ ดูที่ไหนดูไม่ได้ สิ่งที่จะช่วยยวนใจให้ทำความเหลวแหลกแหวกแนวมันมากขึ้นโดยลำดับลำดับตามองไม่ทันมันนะ พวกนักเรียนก็ตั้งตัวให้ตื่นให้มันหลีกมีเกณฑ์ไปเรียนหนังสือ มีหลีกมีเกณฑ์อย่าเถลไถล อย่ามองใครยิ่งกว่ามองดูตัวหนังสือ เดียวนี้มันไม่มองตัวหนังสือนะ มันมองดูแต่ไอ้หนุ่มอีสาวไปอย่างนั้นนะ หามองไปอย่างนั้นนะ จึงไปเจอเอาแต่อย่างนั้น

ของเหล่านี้มีเต็มบ้านเต็มเมืองอดอยากที่ไหนจนกระทั่งเพื่อ แต่กิเลสมันไม่ให้เพื่อ ธรรมชาติมันเพื่อเสียพอแล้ว เพื่อจนคนไม่เป็นคนเป็นสัตว์ก็เยอะแล้วนี่ ไม่เพื่อเป็นอย่างนั้นได้ ยังไง นี่มันเพื่อ แต่เราก็เสกสรรปั้นยอให้มันดิบดีขึ้นมาเรื่อย ๆ เพื่อทำอะไรยิ่งเสกสรรปั้นยอว่าเป็นของดีของดีขึ้นมา ยิ่งเลวลงไป ๆ จิตใจคน ดูไม่ได้เวลานี้ สิ่งเหล่านี้มันอดอยากเมื่อไร หากที่ไหนมันก็ได้ หากในตัวของเรามันก็มี ผู้หญิงหากก็เห็น ผู้ชายหากก็เห็น มันมีอยู่กับทุกคน ๆ มันเพื่อพอแล้วเดี๋ยวนี้ไปหามันหาอะไรอีก เอาซิถ้าหลวงตาพูดเรื่องนี้มันผิดไปดูซิว่าผิดไปไหมที่พูดนี้ แล้วทำไมมันจึงเป็นบ้าเอานักหนาไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยเวลานี้ มันมีอยู่ทุกแห่งทุกหน ที่ไหนมันก็มี ๆ ไม่น่าจะเป็นบ้าเอานักหนานี้ละ ถ้ามันขาดมันเขินอดอยากขาดแคลนต้องไปหาคว้าโน้นคว้านี้มาพอได้เสียเวลา ประทังชีวิตพอไม่ให้ตายก็ค่อยยังชั่วนะ อันนี้มันเต็มบ้านเต็มเมือง อยู่ที่ไหนก็ไม่อดไม่อยากแล้วมันเพื่อหาอะไรอีกนักหนามนุษย์เรานี้ละ

เอาละพอ จะให้พร